

Arrest

nr. 62 288 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gezien het arrest nr. 60 157 van 22 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de behandeling van het beroep wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Urosevac (Albanees: Ferizaj) en bent u Kosovaars staatsburger.

In 1991 reisde u met uw echtgenote D.D. (...) (O.V. 6.666.008) naar Duitsland, waar u asiel aanvraagde. Daar werd uw echtgenote in 1999 ziek ten gevolge van de stress en de onzekerheid over de situatie van haar familie die tijdens de oorlog in Kosovo verbleef. Uw echtgenote werd medisch opgevolgd in Duitsland en kreeg medicatie voorgeschreven.

In 2003 werd u met uw gezin door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatrieerd en vestigde u zich opnieuw in Urosevac.

U melde zich niet aan bij de gemeente en ondernam ook geen stappen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen. In Urosevac vonden u en uw gezin het moeilijk om te leven en werden jullie als Roma voortdurend lastiggevalen door Albanezen. U werd enkel lastiggevalen door die Albanezen die zich tijdens uw afwezigheid in Kosovo hadden gevestigd of die uit de dorpen naar de stad waren afgezakt. Met de Albanezen die u van voor uw vertrek naar Duitsland kende, had u een goede relatie: u werd door hen geholpen en u besprak uw problemen met hen. Ze trachtten u te helpen en kwamen voor u op, maar de jongere Albanezen uit de dorpen luisterden niet naar hen. U deed meermaals uw beklag bij de politie die naar u luisterde en de zaak met u besprak, maar die u ook zei dat er niet de hele dag een politieagent voor uw deur kon blijven zitten om na te gaan wie u lastigviel. De politie beloofde u evenwel dat er iets ondernomen zou worden, maar u hoorde hier verder niets over.

U bracht uw echtgenote, die nog steeds ziek was, een paar keer naar een arts in Belgrado, Servië. U bracht haar niet naar een arts in Kosovo omdat een Albanese arts haar niet zou behandelen en u er overigens voor vreesde dat men haar opzettelijk iets slechts zou geven waardoor ze zou sterven.

Omdat u geen rust en geen toekomst had in Kosovo, besloot u uw land nogmaals te verlaten en reisde u met uw echtgenote, uw minderjarige dochter S. (...) en uw zoon B. (...) (O.V. 6.666.003) naar België, waar u op 5 augustus 2010 asiel aanvraagde.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u er vreest voor uw leven.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw intussen vervallen Joegoslavische (Servische) identiteitskaart, uitgereikt op 27 december 1988 te Ferizaj (Urosevac); uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 12 november 1987 te Urosevac; de Duitse geboorteaktes van uw kinderen B. (...) en S. (...), uitgereikt op respectievelijk 9 april 1992 te Ludwigsburg en op 11 juli 1995 te Ludwigsburg; uw huwelijksakte, uitgereikt op 27 november 1987 te Urosevac; uw lidkaart van de Zuid-Duitse Roma-vereniging; de Duitse uitwijzingsbevelen van uzelf en uw dochter S. (...), uitgereikt op 19 november 2003 te Stuttgart; diverse Duitse medische verslagen i.v.m. uw echtgenote waaruit blijkt dat zij sinds 1999 lijdt aan angsten, depressieve stemmingen en schizoaffectieve psychose en hiervoor behandeld werd, uitgereikt in 2000 en 2002; en enkele Servische medische attesten, uitgereikt in Subotica en Belgrado, met betrekking tot de psychische gezondheidstoestand van uw echtgenote."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo in 2010 verlaten te hebben omdat u er geen leven, geen rust en geen toekomst had.

Sinds uw gedwongen repatriëring uit Duitsland in 2003 werden u en uw familie in Urosevac/Ferizaj, Kosovo, immers voortdurend lastiggevalen en gepest door Albanezen die aan jullie deur kwamen kloppen en zich afvroegen waarom jullie nog steeds in Kosovo waren. Hierdoor kwamen jullie nauwelijks buiten.

Deze problemen met Albanezen werden de afgelopen jaren, zeker sinds de onafhankelijk van Kosovo begin 2008, steeds erger aangezien de oudere Albanezen met wie u bevriend was u niet langer konden helpen daar de jongeren niet naar hen luisterden. Door deze voortdurende pesterijen blijven er in Kosovo nog maar nauwelijks Roma over met wie u zou kunnen praten of bij wie u op bezoek zou kunnen gaan (CGVS, p. 7-9, 11-12).

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat deze door u beschreven situatie van voortdurende pesterijen door Albanezen waardoor jullie zich nauwelijks buiten durfden te bewegen maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit deze informatie blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. De informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Urosevac/Ferizaj.

Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Ferizaj in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was, zo ook in de gemeente Urosevac/Ferizaj. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent overigens niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en – middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Urosevac/Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Zo hebben diverse lokale RAE-vertegenwoordigers uit Urosevac/Ferizaj uitdrukkelijk ontkend dat het incident van augustus 2009, dat in internationale bronnen werd vermeld, zich zou hebben voorgedaan. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo.

Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u voor dergelijke door u geschetste (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten – met wie u, uw echtgenote en uw zoon B.(...) overigens nooit problemen hebben gekend (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 7; CGVS B. (...), p. 6) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Vooreerst is het bevreemdend dat u aangaf vaak naar de politie gestapt te zijn – het laatste jaar voor uw komst naar België zelfs voortdurend – om uw beklag te gaan doen over de pesterijen door sommige Albanezen (CGVS, p. 11-12), terwijl zowel uw echtgenote als uw zoon B. (...) stelden niet te weten of u zich ooit tot de politie heeft gericht naar aanleiding van jullie problemen met Albanezen (CGVS echtgenote, p. 6; CGVS Bajram, p. 4).

Wat er ook van zij, u verklaarde verschillende keren naar de politie te zijn geweest waar uw problemen werden besproken en u werd gezegd dat ze iets zouden ondernemen. Uw problemen bleven echter voortduren en buiten de keren dat u bij het passeren van het politiebureau even vroeg hoe het zat, gaf u aan dat u nooit terugging naar het politiebureau om zich gedetailleerder te gaan informeren naar de door de politie ondernomen stappen (CGVS, p. 12).

Dat de politie u gezegd zou hebben dat er niet de hele dag een agent voor uw deur kon zitten om na te gaan wie u lastigviel (CGVS, p. 11, 12) wijst niet noodzakelijk op een onwil van de politie om u de nodige bescherming te bieden. In dit verband kan namelijk opgemerkt worden dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn. Afdoende bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 uur een politieagent toegewezen krijgt, maar dat die personen die u belagen vervolgd een eventueel gearresteerd worden.

Overigens wordt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Voorts blijkt uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal wel dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Uw zoon B. (...) verklaarde in dit verband ondermeer dat er in Kosovo geen werk is voor de Roma (CGVS Bajram, p. 6).

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Aangaande uw verklaring dat uw jongste kinderen, die opgegroeid zijn in Duitsland, enkel Duits en een beetje Romani spreken en geen Albanees (CGVS, p. 9, 12) kan erop gewezen worden dat dit door u aangehaalde motief onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, temeer jullie sinds jullie repatriëring uit Duitsland toch ruim zeven jaar in Kosovo zijn blijven wonen en uw kinderen in die tijd de taal hadden kunnen leren.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

In verband met de medische problemen van uw echtgenote, dient tot slot opgemerkt te worden dat noch uit jullie verklaringen noch uit de door jullie neergelegde medische documenten blijkt dat er betreffende de psychische problematiek van uw echtgenote sprake zou zijn van een verband met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit de medische attesten uit Duitsland dat er bij uw echtgenote een schizoaffectieve stoornis werd vastgesteld waarvoor zij sinds november 1999 werd behandeld.

U bevestigde dat de psychische problemen van uw echtgenote in 1999 in Duitsland begonnen en dat ze veroorzaakt werden door de zorgen die ze had om haar familie in Kosovo (CGVS, p. 9).

Uw echtgenote verklaarde op haar beurt af en toe een aanval te krijgen waarbij ze het bewustzijn verliest en waarna het enige maanden duurt tot ze zich weer beter voelt, maar kon verder niet aangeven wat de precieze oorzaak van haar medische aandoening is (CGVS echtgenote, p. 4-5).

Uit jullie verklaringen blijkt tevens dat uw echtgenote herhaaldelijk, en dit tot kort voor jullie vertrek naar België, in Servië werd behandeld (CGVS, p. 10; CGVS echtgenote, p. 5-6). U voegde er nog aan toe dat uw echtgenote in Servië ongeveer dezelfde medicatie als in Duitsland kreeg voorgeschreven, waarmee ze zich beter voelde (CGVS, p. 10).

Aangaande uw verklaringen dat u uw echtgenote in Kosovo niet naar een arts durfde te brengen omdat een Albanese arts haar toch niet zou behandelen of haar opzettelijk iets slechts zou geven waardoor ze zou sterven (CGVS, p. 10) dient opgemerkt te worden dat dit volstrekt blote beweringen zijn die geenszins op enige objectieve elementen gestoeld zijn.

Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat leden van de minderheidsgroepen in de gemeente Urosevac/Ferizaj, waaronder ook de Roma, vrije toegang hebben tot de gezondheidszorg en geen ernstige problemen kennen in hun toegang tot deze gezondheidszorg.

Gezien dit alles hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat de psychische problemen van uw echtgenote enig verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, of met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet, en dient geconcludeerd te worden dat jullie voor de beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dienen te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw oude Joegoslavische (Servische) identiteitskaart, uw Joegoslavische geboorteakte, de Duitse geboorteaktes van uw kinderen B. (...) en S. (...) en uw huwelijksakte tonen louter uw identiteit en herkomst uit Kosovo, de identiteit van uw kinderen en hun geboorte in Duitsland, evenals uw huwelijk met D.D. (...) aan, maar hieraan wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Uw lidkaart van de Zuid-Duitse Roma vereniging bevestigt dat u lid was van deze vereniging, maar niets meer. De Duitse uitwijzingsbevelen staven dat u in 2003 met uw gezin uit Duitsland naar Kosovo werd gerepatrieerd, maar ook dit wordt door mij niet betwist. De medische verslagen werden hierboven reeds behandeld.

Volledigheidshalve voeg ik hier aan toe dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote D.D. (...) (O.V. 6.666.008), uw zoon D.B. (...) (O.V. 6.666.003), uw zoon D.S. (...) (O.V. 6.637.333) en diens partner H.V. (...) (O.V. 6.637.333), en uw zoon D.R. (...) (O.V. 6.637.352) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, D.D. luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Prishtinë en bent u Kosovaars staatsburger. Na uw huwelijk met D.D. (...) (O.V. 6.666.008) verhuisde u naar Urosevac (Albanees: Ferizaj).

In 1991 reisde u met uw echtgenoot naar Duitsland waar u asiel aanvraagde.

In 1999 werd u psychisch ziek en kreeg u soms een aanval waarbij u het bewustzijn verloor. U werd hiervoor in Duitsland behandeld.

In 2003 werd u door de Duitse autoriteiten met uw gezin naar Kosovo gerepatrieerd en vestigde u zich opnieuw in Urosevac. U ondernam geen stappen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen. In Urosevac vonden u en uw gezin het moeilijk om te leven en werden jullie als Roma voortdurend beledigd door Albanezen. Jullie werden enkel lastiggevallen door die Albanezen die uit de dorpen kwamen; met de Albanezen die jullie kenden van voor jullie vertrek naar Duitsland hadden jullie geen problemen en hadden jullie een goede relatie. U meldde uw problemen met Albanezen niet bij de Kosovaarse politie en weet niet of uw echtgenoot dit ooit deed. Na uw terugkeer in Kosovo ging u verschillende keren naar een arts in Belgrado, Servië, die u medicatie voorschreef. U ging niet naar een Kosovaarse arts omdat u schrik had van de Albanezen.

Ten gevolge van de voortdurende pesterijen door Albanezen besloot u Kosovo nogmaals te verlaten en reisde u met uw echtgenoot, uw minderjarige dochter S. (...) en uw zoon B. (...) (O.V. 6.666.003) naar België, waar jullie op 5 augustus 2010 asiel aanvraagden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw intussen vervallen Joegoslavische (Servische) identiteitskaart, uitgereikt op 23 mei 1991 te Urosevac; en uw Duits uitwijzingsbevel, uitgereikt op 19 november 2003 te Stuttgart.” Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot D.D. (...) werden uiteengezet (CGVS, p. 7). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo in 2010 verlaten te hebben omdat u er geen leven, geen rust en geen toekomst had.

Sinds uw gedwongen repatriëring uit Duitsland in 2003 werden u en uw familie in Urosevac/Ferizaj, Kosovo, immers voortdurend lastiggevallen en gepest door Albanezen die aan jullie deur kwamen kloppen en zich afvroegen waarom jullie nog steeds in Kosovo waren. Hierdoor kwamen jullie nauwelijks buiten.

Deze problemen met Albanezen werden de afgelopen jaren, zeker sinds de onafhankelijk van Kosovo begin 2008, steeds erger aangezien de oudere Albanezen met wie u bevriend was u niet langer konden helpen daar de jongeren niet naar hen luisterden. Door deze voortdurende pesterijen blijven er in Kosovo nog maar nauwelijks Roma over met wie u zou kunnen praten of bij wie u op bezoek zou kunnen gaan (CGVS, p. 7-9, 11-12). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat deze door u beschreven situatie van voortdurende pesterijen door Albanezen waardoor jullie zich nauwelijks buiten durfden te bewegen maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. De informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Urosevac/Ferizaj. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Ferizaj in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was, zo ook in de gemeente Urosevac/Ferizaj. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent overigens niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gijlan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Urosevac/Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Zo hebben diverse lokale RAE-vertegenwoordigers uit Urosevac/Ferizaj uitdrukkelijk ontkend dat het incident van augustus 2009, dat in internationale bronnen werd vermeld, zich zou hebben voorgedaan. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u voor dergelijke door u geschetste (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de Kosovaarse autoriteiten – met wie u, uw echtgenote en uw zoon B. (...) overigens nooit problemen

hebben gekend (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 7; CGVS B. (...), p. 6) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. Vooreerst is het bevreemdend dat u aangaf vaak naar de politie gestapt te zijn – het laatste jaar voor uw komst naar België zelfs voortdurend – om uw beklag te gaan doen over de pesterijen door sommige Albanezen (CGVS, p. 11-12), terwijl zowel uw echtgenote als uw zoon B. (...) stelden niet te weten of u zich ooit tot de politie heeft gericht naar aanleiding van jullie problemen met Albanezen (CGVS echtgenote, p. 6; CGVS Bajram, p. 4). Wat er ook van zij, u verklaarde verschillende keren naar de politie te zijn geweest waar uw problemen werden besproken en u werd gezegd dat ze iets zouden ondernemen. Uw problemen bleven echter voortduren en buiten de keren dat u bij het passeren van het politiebureau even vroeg hoe het zat, gaf u aan dat u nooit terugging naar het politiebureau om zich gedetailleerder te gaan informeren naar de door de politie ondernomen stappen (CGVS, p. 12). Dat de politie u gezegd zou hebben dat er niet de hele dag een agent voor uw deur kon zitten om na te gaan wie u lastigviel (CGVS, p. 11, 12) wijst niet noodzakelijk op een onwil van de politie om u de nodige bescherming te bieden. In dit verband kan namelijk opgemerkt worden dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn. Afdoende bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 uur een politieagent toegewezen krijgt, maar dat die personen die u belagen vervolgd een eventueel gearresteerd worden.

Overigens wordt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Voorts blijkt uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal wel dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Uw zoon B. (...) verklaarde in dit verband ondermeer dat er in Kosovo geen werk is voor de Roma (CGVS B. (...), p. 6). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Aangaande uw verklaring dat uw jongste kinderen, die opgegroeid zijn in Duitsland, enkel Duits en een beetje Romani spreken en geen Albanees (CGVS, p. 9, 12) kan erop gewezen worden dat dit door u aangehaalde motief onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, temeer jullie sinds jullie repatriëring uit Duitsland toch ruim zeven jaar in Kosovo zijn blijven wonen en uw kinderen in die tijd de taal hadden kunnen leren.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

In verband met de medische problemen van uw echtgenote, dient tot slot opgemerkt te worden dat noch uit jullie verklaringen noch uit de door jullie neergelegde medische documenten blijkt dat er betreffende de psychische problematiek van uw echtgenote sprake zou zijn van een verband met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit de medische attesten uit Duitsland dat er bij uw echtgenote een schizoaffectieve stoornis werd vastgesteld waarvoor zij sinds november 1999 werd behandeld. U bevestigde dat de psychische problemen van uw echtgenote in 1999 in Duitsland begonnen en dat ze veroorzaakt werden door de zorgen die ze had om haar familie in Kosovo (CGVS, p. 9). Uw echtgenote verklaarde op haar beurt af en toe een aanval te krijgen waarbij ze het bewustzijn verliest en waarna het enige maanden duurt tot ze zich weer beter voelt, maar kon verder niet aangeven wat de precieze oorzaak van haar medische aandoening is (CGVS echtgenote, p. 4-5). Uit jullie verklaringen blijkt tevens dat uw echtgenote herhaaldelijk, en dit tot kort voor jullie vertrek naar België, in Servië werd behandeld (CGVS, p. 10; CGVS echtgenote, p. 5-6). U voegde er nog aan toe dat uw echtgenote in Servië ongeveer dezelfde medicatie als in Duitsland kreeg voorgeschreven, waarmee ze zich beter voelde (CGVS, p. 10). Aangaande uw verklaringen dat u uw echtgenote in Kosovo niet naar een arts durfde te brengen omdat een Albanese arts haar toch niet zou behandelen of haar opzettelijk iets slechts zou geven waardoor ze zou sterven (CGVS, p. 10) dient opgemerkt te worden dat dit volstrekt blote beweringen zijn die geenszins op enige objectieve elementen gestoeld zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat leden van de minderheidsgroepen in de gemeente Urosevac/Ferizaj, waaronder ook de Roma, vrije toegang hebben tot de gezondheidszorg en geen ernstige problemen kennen in hun toegang tot deze gezondheidszorg. Gezien dit alles hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat de psychische problemen van uw echtgenote enig verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, of met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet, en dient geconcludeerd te worden dat jullie voor de beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dienen te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw oude Joegoslavische (Servische) identiteitskaart, uw Joegoslavische geboortakte, de Duitse geboortektes van uw kinderen B. (...) en S. (...) en uw huwelijksakte tonen louter uw identiteit en herkomst uit Kosovo, de identiteit van uw kinderen en hun geboorte in Duitsland, evenals uw huwelijk met D. D. (...) aan, maar hieraan wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Uw lidkaart van de Zuid-Duitse Roma vereniging bevestigt dat u lid was van deze vereniging, maar niets meer. De Duitse

uitwijzingsbevelen staven dat u in 2003 met uw gezin uit Duitsland naar Kosovo werd gerepatriëerd, maar ook dit wordt door mij niet betwist. De medische verslagen werden hierboven reeds behandeld." Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen aangezien ook zij enkel het bewijs leveren van uw identiteit, uw herkomst uit Kosovo en uw gedwongen terugkeer uit Duitsland, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw zoon D.B. (...) (O.V. 6.666.003), uw zoon D.S. (...) (O.V. 6.637.333) en diens partner H.V. (...) (O.V. 6.637.333), en uw zoon D.R. (...) (O.V. 6.637.352) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 11 maart 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers geven een kort overzicht van de motieven van de bestreden beslissing en benadrukken dat ze geen asiel aanvragen op grond van de medische problemen van verzoekster. Ze stellen dat ze enkel de vragen hieromtrent beantwoord hebben die hen op het Commissariaat-generaal werden gesteld.

Verzoekers voeren aan dat de vaststellingen die het Commissariaat-generaal deed tijdens de tiendaagse missie in Kosovo in 2009, in schril contrast staan met de bevindingen van het UNHCR en van "Amnesty International".

Ze wijzen er daarenboven op dat de rapporten van het UNHCR en van "Amnesty International" van recentere datum zijn dan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal.

Verzoekers halen een passage aan uit het rapport van UNHCR van 9 november 2009 "*Eligibility Guidelines voor Kosovo*" en stellen dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo problematisch is, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal laat uitschijnen.

Ze benadrukken dat een voetnoot uit voormeld rapport verwijst naar de veiligheidsincidenten die plaatsvonden in Urosevac in september 2009.

Hieruit leiden ze af dat het voor de commissaris-generaal dan ook niet volstaat om de door hen ingeroepen vluchtmotieven af te doen als ongeloofwaardig of als loutere subjectieve gevoelens van onveiligheid.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal alleen verwijst naar de algemene toestand in Kosovo, buiten een enkele verwijzing over de al dan niet aangifte van hun problemen bij de politie.

Ze laten gelden dat de commissaris-generaal dus nalaat de concreet door hen ingeroepen problemen te onderzoeken. Bovendien, stellen ze, bevat de bestreden beslissing amper elementen die verwijzen naar hun persoonlijk vluchtverhaal.

Verzoekers stellen dat de bevindingen van het UNHCR bevestigd worden door andere internationale organisaties, zoals "Amnesty International". Ze vestigen er de aandacht op dat deze organisatie in het rapport "*Not welcome anywhere – Stop the Forced Return of Roma to Kosovo*" van september 2010 verwijst naar een etnisch geïnspireerd incident in Ferizaj.

Verzoekers stellen dat er geen tegenstrijdigheid is tussen hun verklaringen aangaande de melding van de problemen aan de politie. Ze voeren aan dat verzoekster, omwille van haar ernstige psychisch-medische problemen, mogelijkerwijze niet steeds door verzoeker op de hoogte is gebracht over elke stap die hij heeft ondernomen.

Verzoeker vermeldt dat hij zijn echtgenote ook niet ongerust heeft willen maken aangezien haar psychologische problemen verband houden met het geweld in Kosovo.

Ook is het volgens hen mogelijk dat verzoekster zich omwille van haar psychologische toestand, niet alles herinnert van wat haar echtgenoot haar heeft verteld.

Dat hun zoon B. niet op de hoogte is van de aangifte bij de politie, wijten ze aan het feit dat deze nog maar net meerderjarig is geworden en verzoeker zijn zoon ook niet op de hoogte heeft gebracht van zijn initiatieven.

Verzoekers benadrukken dat -in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt- ze nooit verklaard hebben dat de politie onwillig zou zijn om bescherming te bieden. De politie heeft hun klachten aanhoord, maar was niet in staat een oplossing te bieden; ze spoorde de ouders niet op, noch ondernam maatregelen om de herhaling van de klachten te verminderen.

Verzoekers voeren nog aan dat de commissaris-generaal slechts pro forma verwijst naar de *"Eligibility Guidelines voor Kosovo"* van het UNHCR van 9 november 2009, terwijl dit volgens hen als dé leidraad zou moeten gelden voor de beoordeling van de situatie.

Verzoekers stellen, aan de hand van een passage uit voormeld rapport van UNHCR van 2009, dat de band tussen hun Roma-origine en de discriminatie duidelijk blijkt. De stelling van de commissaris-generaal dat de penibele situatie te wijten is aan een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot de louter etnische origine, is volgens verzoekers dan ook niet correct.

Verzoekers stellen dat ze de plannen van de Kosovaarse regering met het oog op de integratie van Roma niet betwisten, maar merken op dat deze plannen tot op heden nog geen of alleszins geen voldoende effect hadden en in de praktijk te wensen overlaten. Ze verwijzen ook hier naar de UNHCR Guidelines van 9 november 2009.

Ze laten gelden dat hun vluchtverhaal strookt met de bevindingen van UNHCR, namelijk dat de minderheden in Kosovo fysiek en verbaal worden vervolgd zonder dat er adequate interne rechtsmiddelen voorhanden zijn. Op deze basis vragen verzoekers in ondergeschikte orde dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Ze merken op dat de vervolgingen van de Roma in Kosovo kunnen worden omschreven als *"vernederende behandelingen"*, nu er geregeld melding wordt gemaakt van verbale en fysieke agressie. Ze stellen (zie verzoekschrift p. 8) dat *"een enkel verwijt of fysieke aanval kan dan misschien niet worden gecatalogeerd als een schending van artikel 3 E.V.R.M., maar wel het feit dat deze zich herhaaldelijk en ongestraft voordoen"*.

Verzoekers wijzen er op dat deze feiten worden gepleegd door Albanezen, waartegen de Kosovaarse overheid niet in staat is afdoende bescherming te bieden.

Verzoekers herhalen dat de bestreden beslissing quasi-uitsluitend gemotiveerd is aan de hand van algemene gegevens uit het eigen onderzoek door het Commissariaat-generaal, wat grond is om de beslissing te vernietigen. Ze voeren een manifest gebrek aan motivering aan en een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers vragen in hoofdorde van hen de status van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en -nog meer ondergeschikt- de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt op dat artikel 52 van de vreemdelingenwet niet geschonden is, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Waar verzoekers een schending inroepen van artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in voormeld artikel, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.6. De Raad volgt het verweer van verzoekers niet waar ze stellen dat de vaststellingen die het Commissariaat-generaal deed tijdens haar tiendaagse missie in Kosovo in 2009, in schril contrast staan met de bevindingen van het UNHCR en van "Amnesty International".

Ook de opmerking dat de rapporten van UNHCR (9 november 2009) en van Amnesty International (september 2010) van recentere datum zijn dan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal, snijdt geen hout.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal zich baseert op verschillende rapporten waarvan het laatste dateert van 19 juli 2010; deze en de door verzoekers aangehaalde rapporten dateren dus van dezelfde tijdsperiode.

Verder dient er op gewezen te worden dat de bronnen, gebruikt door de commissaris-generaal, en het rapport van UNHCR en "Amnesty International" elkaar in essentie niet tegenspreken. De door verzoekers aangehaalde rapporten bevestigen dat Roma op socio-economisch vlak een kwetsbare groep vormen in Kosovo.

De informatie van het Commissariaat-generaal laat blijken dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Dit is echter het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet louter worden herleid tot de loutere etnische origine.

Verzoekers betwisten dit punt in hun verzoekschrift (zie p. 7) en stellen dat het "*UNHCR tot andere conclusies komt in haar rapport van 9 november 2009*".

De Raad ziet echter niet in in welke mate UNHCR de vaststellingen van de commissaris-generaal zou tegenspreken.

Uit het UNHCR rapport blijkt inderdaad dat Roma in Kosovo onderhevig zijn aan verschillende vormen van discriminatie. Dit wordt, zoals hiervoor uiteen gezet, bevestigd door de commissaris-generaal.

De commissaris-generaal voegt hier wel aan toe dat andere factoren, zoals de economische malaise, culturele tradities enz. hierbij tevens een rol spelen en dat verschillende factoren aan de basis liggen van de discriminatie die niet louter op de etnische origine berust.

Het door verzoekers aangehaalde rapport van UNHCR spreekt dit gegeven niet tegen; verzoekers halen in hun verzoekschrift evenmin elementen aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voorgaande vaststelling dat Roma gediscrimineerd kunnen worden in Kosovo laat echter niet toe te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan

gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechterlijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers tonen in geen geval aan dat dit in hun hoofde het geval is.

2.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar deze stelt dat de door verzoekers beschreven situatie van voortdurende pesterijen door Albanezen moeilijk in overeenstemming te brengen is met de informatie die zich bevindt in het administratief dossier.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer hebben voorgedaan en de RAE-minderheden (Roma, Ashkali en Egyptenaren) een zo goed als volledige bewegingsvrijheid genieten (stuk 14, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 5-10; stuk 14, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Ferizaj/Urosevac, p. 11-12).

Vervolgens wordt de bescherming door de in Kosovo aanwezig lokale en internationale autoriteiten als toereikend beoordeeld (stuk 14, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Kosovo, Veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 10-11). Het beleid van de Kosovaarse overheid is er blijkens de informatie op gericht te streven naar de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging (stuk 14, Landeninformatie, Antwoorddocument KS2009-067). In de beslissing wordt ten slotte gewezen op de UNHCR Eligibility Guidelines van 9 november 2009 waarin wordt geopperd dat de situatie van asielzoekers uit Kosovo, inclusief deze van de RAE-minderheden, op hun individuele intrinsieke merites dient te worden beoordeeld.

Dat nog niet alle initiatieven van de overheid reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers in gebreke blijven enig bewijs bij te brengen met betrekking tot de voorgehouden pesterijen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Verzoekers blijven op dit punt in gebreke.

De verwijzing door verzoekers naar enerzijds een voetnoot uit voormeld UNHCR rapport betreffende veiligheidsincidenten die plaatsvonden in Urosevac in september 2009 en anderzijds het rapport van "Amnesty International" *"Not welcome anywhere – Stop the Forced Return of Roma to Kosovo"* betreffende een incident in Ferizaj, kan bezwaarlijk als een bewijs van de pesterijen worden aanzien. Er blijkt immers nergens uit dat verzoekers bij dit incident betrokken zouden zijn geweest.

Bijgevolg besluit de Raad, bij gebrek aan door verzoekers bijgebrachte bewijs en gegeven dat hun verklaringen worden tegengesproken door de informatie uit het administratief dossier, geen geloof te hechten aan hun relaas.

De Raad treedt verzoekers niet bij wanneer ze in hun verzoekschrift (p. 6) poneren *"Dit UNHCR-rapport (Eligibility Guidelines) dient nochtans de leidraad te zijn voor de beoordeling van de situatie in Kosovo"*. Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op verschillende documenten -waaronder bedoeld UNHCR-rapport-, maar ook andere rapporten, opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar van CEDOCA. Door het onderzoeken van een veelheid van bronnen is de commissaris-generaal op goede gronden tot zijn beslissing kunnen komen.

2.8. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar ze opwerpen dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar algemene landeninformatie en amper rekening houdt met hun persoonlijk vluchtverhaal.

Ze geven vooreerst niet aan met welke elementen door de commissaris-generaal geen rekening zou zijn gehouden en op welke elementen dieper zou moeten zijn ingegaan.

Verzoekers kunnen daarnaast de commissaris-generaal geenszins ten kwade duiden te hebben verwezen naar algemene informatie met betrekking tot het land van herkomst.

Een verzoek om internationale bescherming vindt plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing.

Daarnaast wordt ook rekening gehouden met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te

beoordelen of de elementen waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen -zowel aangaande de algemene situatie in Kosovo als aangaande de individuele situatie van verzoekers- die de beslissing afdoende motiveren.

2.9. De uitleg van verzoekers aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en die van hun zoon met betrekking tot het beroep op de politie, wordt niet aangenomen.

Ze slaan op ernstige psychisch-medische problemen van verzoekster die mogelijks haar geheugen hebben aangetast, op het feit dat verzoeker zijn echtgenote niet wilde ongerust maken, op de jonge leeftijd van de zoon en op de eigen verklaring van verzoeker dat hij zijn zoon niet inlichtte. Deze blote beweringen en veronderstellingen zijn niet bij machte om de frappante uiteenlopende verklaringen te weerleggen; deze blijven dus overeind.

Waar verzoekers benadrukken dat de politie in hun land van herkomst niet onwillig was, maar echter niet in staat was een oplossing te geven aan hun klachten, wijst de Raad er op dat de bescherming die een Staat dient te bieden, geen resultaatsverplichting kan inhouden.

De Raad treedt de commissaris-generaal op dit punt bij, ook in acht genomen de complexe situatie in Kosovo. Er kan niet gesteld worden dat de Kosovaarse autoriteiten de bescherming van de inwoners van hun land niet ernstig nemen. De dagdagelijkse bescherming van verzoekers is dan ook bijzonder moeilijk.

Uit het verhoorverslag van verzoeker (zie p.12) blijkt dat de Kosovaarse politie dit meedeelde aan verzoekers;

Vraag : *"Wat vindt u dat de politie zou moeten doen?"*

Antwoord : *"Reageren, zien wat er gebeurde. Ze zeiden dat ze niet bij ons konden blijven zitten om ons de hele dag te volgen".*

Het is niet redelijk te verwachten dat de bescherming van de nationale autoriteiten totaal en onafgebroken moet zijn. De Raad volgt verzoekers ook op dit punt niet.

2.10. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen dat hen de subsidiaire bescherming wordt toegekend, herhaalt de Raad dat ze in concreto dienen aan te tonen dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat verzoekers in geen geval hebben aangetoond dat zij een ernstig risico lopen op "onmenselijke en vernederende" behandelingen. Ze poneren in hun verzoekschrift louter en alleen dat de vervolgingen van Roma in Kosovo kunnen worden omschreven als "vernederende behandelingen", uiten de bewering dat er frequent melding wordt gemaakt van slagen en verbale verwijten en herhalen dat de overheid geen afdoende bescherming kan bieden.

Dit is geenszins dienend om aannemelijk te maken dat ze een persoonlijk risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer.

Verzoekers voeren evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.11. Uit wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over de grond van het beroep te kunnen oordelen.

Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid in concreto aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet derhalve geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE